

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LAURA THALASSA

Călărețul Ciumei / Laura Thalassa ; trad. din lb. engleză de
Andra Elena Agafitei. - București : Librex Publishing, 2025

ISBN 978-630-6628-44-5

I. Agafitei, Andra Elena (trad.)

821.111

Editor: Denisa Nicoară

Redactor: Ioana Bena

DTP: Ciprian Butnaru

Corector: Marian Busuioc, Cristiana Ciarec / Corectura.ro

Copyright © 2018. PESTILENCE by Laura Thalassa
All rights reserved.

Cover design by Jeff Miller/Faceout Studio

Crown illustration by Craig White

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu nr. 30, București

redacție: 0723 193 019

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin
editurii Librex Publishing.

Copyright ©2025 Editura Librex Publishing.

LAURA THALASSA

CĂLĂREȚUL CIUMEI

Traducere din limba engleză de
Andra Elena Agafitei

Librex Publishing,
2025

PROLOG

AU VENIT CU FURTUNA.

Cerul s-a cutremurat, norii uriași învălmășindu-se și ciocnindu-se. Aerul deșertului a devenit mai dens, umed și mirosind neobișnuit a copt.

A fulgerat.

Pământul s-a luminat ca și când ar fi fost în flăcări și iată-i! Patru bărbați ca niște fiare, călare pe armăsarii lor groaznici.

Caii monștruoși s-au ridicat pe picioarele din spate, scurmând cu copitele în aer, în timp ce stăpânii lor priveau lumea cu ochi străini, înfricoșători.

Ciuma, cu arcul și coroana pe frunte.

Războiul, cu sabia de oțel ridicată.

Foametea, cu o coasă și-o balanță în mână.

Și *Moartea*, Moartea nimicitoare, cu aripile-i negre strânse la spate și ținând aprig în mână o torță care fumega înspăimântător.

Cei Patru Călăreți ai Apocalipsei, veniți să revendice pământul și să-i distrugă pe muritorii care locuiau aici.

Văzduhul s-a întunecat, iar armăsarii s-au cabrat, ridicând praful cu copitele când au luat-o la galop.

Către Nord...

Către Est...

Către Sud...

Către Vest...

Călăreții s-au îndreptat spre cele patru colțuri ale lumii și, în urma lor, mașinăriile s-au stricat și siguranțele toate s-au ars. Internetul a căzut, iar computerele au murit. Motoarele s-au defectat și avioanele au căzut din înaltul cerului.

Rând pe rând, toate marile invenții ale lumii au încetat să mai existe și planeta s-a cufundat în beznă.

Și așa a fost, și așa o să fie, căci era Omului s-a sfârșit, iar era Călărețului a început.

Ei au venit pe pământ și au venit ca să curme viețile tuturor.

1

ANUL AL CINCILEA DIN ERA CĂLĂREȚILOR

— TRAGEM LA SORTI!

Mă uit cu ochii mei căprui la bețișoarele de chibrit din pumnul lui Luke. El freacă unul de masa noastră din lemn negeluit, flacăra aprinzându-se o clipă înainte de-a se stinge.

Becurile din tavanul stației de pompieri bâzâie supărător, ca majoritatea electronicelor din ziua de azi, gata să se ardă în orice moment.

Luke ridică bețișorul de chibrit înnegrit la vârf.

— Cine pierde rămâne în urmă, ca să se asigure că planul nostru reușește.

Asta e decizia, bine gândită, pe care am luat-o. Unul dintre noi e condamnat să moară, pentru ca să trăiască ceilalți trei.

Totul ca să putem să-l ucidem pe ticălosul ăla nenorocit.

Luke strânge în palmă vârful chibritului ars și pe cele trei nearse, după care-și bagă mâinile sub masă, ca să le amestece.

Afară, dincolo de una dintre mașinile noastre de pompieri scoase din funcțiune, ne așteaptă toate lucrurile noastre împachetate, pregătite ca să putem evada rapid.

Dacă, desigur, ne numărăm printre cei trei norocoși.

Luke ridică în cele din urmă mâna, cu bețele de chibrit ieșind din pumnul lui strâns.

Felix și Briggs, ceilalți doi pompieri, aleg primii.

Felix trage un băț de chibrit... cu vârful roșu. Respiră adânc. Îmi dau seama că ar vrea să se așeze la loc pe scaun; este vădit ușurat, însă e prea bun și prea conștient de noi, ceilalți, ca să facă asta.

Briggs se întinde după... bețișorul lui cu vârf roșu.

Eu și Luke ne privim unul pe celălalt.

Unul dintre noi doi o să moară.

Văd că Luke se pregătește să rămână în urmă. Doar o singură dată i-am văzut expresia pe care o afișează acum, pe când stingeam un incendiu care aproape ne înconjurase. Focul se mișca de parcă-l mâna diavolul, iar Luke avea expresia unui mort ambulat.

Amândoi am supraviețuit experienței ăleia. Poate o să supraviețuim și diavolului ăstuia.

Îmi întinde pumnul din care ies două bețișoare de lemn.

Șansele sunt egale.

Nu mă gândesc prea mult la asta. Iau un băț.

Durează o secundă ca să conștientizez culoarea.

E negru.

Negrul înseamnă... negrul înseamnă moarte.

Rămân fără suflare.

Îmi ridic privirea la colegii mei, pe ale căror chipuri mila și groaza se întipăresc în diverse moduri.

— Toți trebuie să murim cândva, nu-i așa? zic eu.

— Sara...

Asta o spune Briggs, despre care sunt pe jumătate sigură că mă place mai mult decât s-ar cuveni să mă placă un coleg și prieten.

— Rămân eu în locul tău, zice el.

Ca și cum curajul lui ar conta la ceva. Nu poți să ieși cu o față dacă ești mort.

Strâng în pumn chibritul meu.

— Nu! spun eu, cu hotărârea instalându-mi-se până în oase.

Am luat deja o decizie.

Rămân în urmă. Rămân în urmă.

Inspir profund.

— După ce se termină totul, zic eu, vă rog să le spună careva și părinților mei ce s-a întâmplat!

Încerc să nu mă gândesc la familia mea care, la începutul săptămânii, a fost evacuată cu restul orașului. La mama, care obișnuia să-mi dea jos hârtia de pe sendvișuri când eram mică, și la tata, care a fost foarte supărat când l-am anunțat că m-am oferit voluntar să rămân în urmă, pentru ultimul schimb. S-a uitat la mine de parcă aș fi fost moartă deja.

Trebuia să ne întâlnim cu toții la cabana de vânătoare a buinicului meu.

N-o să se mai întâmple.

Felix dă din cap.

— Mă ocup eu de asta, Burns.

Mă ridic. Nimeni altcineva nu se mișcă.

— Plecați! le ordon în cele din urmă. O să ajungă în câteva zile. Dacă nu cumva ore.

Cred că-și dau seama că nu glumesc, pentru că nu se străduiesc să mă contrazică sau să mă zăbovească. Mă îmbrățișează strâns, unul câte unul, trăgându-mă aproape.

— Ar fi trebuit să fie altfel, îmi șoptește Briggs la ureche, ultimul care mă ia în brațe.

Ei bine, așa stau lucrurile. N-are sens să ne gândim prea mult la asta. Întreaga lume ar fi trebuit să fie altfel, dar nu este, și numai asta contează.

Prin una dintre ferestrele mari, îi privesc pe bărbați cum pleacă, pe Luke scoțându-și calul din garaj, pe Briggs și Felix luându-și bicicletele și punându-și rucsacurile în spate.

Aștept să dispară ca să mă apuc și eu să-mi adun lucrurile. Mă uit la rucsacul meu, plin cu tot felul de obiecte necesare pentru a supraviețui – și un volum cu cele mai frumoase scrieri ale lui Edgar Allan Poe – înainte să zăresc pușca bunicului meu, iar metalul bine uns cu ulei pare cu adevărat ucigaș.

N-am timp să-mi fie frică, nu până nu duc la bun sfârșit ceea ce am de făcut.

Poate că sunt condamnată la moarte, dar am de gând să-l iau cu mine pe dracu' ăsta nenorocit.

2

NIMENI NU ȘTIE DE UNDE au venit cei Patru Călăreți, ci doar că, într-o zi, au apărut pe armăsarii lor, traversând călare orașele și ținuturile sălbatice. Și că, după ce treceau prin vreun oraș, în urma lor, toată tehnologia umană se strica așa cum se sparg valurile de stânci.

Nimeni nu știa ce înseamnă asta. Mai ales că cei Patru Călăreți au dispărut la fel de brusc precum apăruseră.

Nu am reușit să ne reparăm electronicele, dar am început să încercăm să explicăm în mod logic evenimentele inexplicabile: a avut loc o explozie solară. Au venit niște teroriști. A fost o serie de pulsuri electromagnetice sincronizate. Lăsăm deoparte faptul că niciuna dintre explicațiile astea nu avea vreun sens, erau mai puțin absurde decât apocalipsa biblică, așa că ne-am resemnat să acceptăm teoriile pe jumătate valide.

Și apoi, Călărețul Ciumei și-a făcut din nou apariția.

STAU LA MASA NOASTRĂ multă vreme după ce colegii mei – foștii mei colegi – au plecat, trecându-mi degetele peste patul de lemn lustruit al puștii bunicului meu și obișnuindu-mă să o țin în mâini. Exceptând faptul că, în ultimele două săptămâni, m-am familiarizat iarăși cu pușca asta, trăgând în niște cutii de tablă, au trecut ani buni de când n-am mai mânuit o armă.

Cu pușca asta am ucis, în total, o singură făptură (un fazan a cărui moarte mi-a bântuit visele când aveam 12 ani).

Am să fiu nevoită acum s-o folosesc din nou.

Mă ridic și arunc încă o privire pe fereastră. Motocicleta mea și remorca pe care i-am atașat-o în spate sunt peste drum, cu mâncarea, trusa de prim ajutor și alte provizii. Dincolo de motocicletă, sălbăticia canadiană se ițește pe dealurile care despart orașul nostru de Whistler. Cine-ar fi crezut că un Călăreț o să vină aici, în colțul ăsta uitat de lume?

Mă îndrept automat spre frigider și-mi iau o bere; poate că lumea se sfârșește, dar naiba s-o pieptene dacă nu beau măcar o bere!

Scot capacul, mă duc în sufragerie și încerc să aprind televizorul.

Nu funcționează.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu!

O să am o moarte groaznică, de tot rahatul, iar televizorul decide că astăzi e ziua-n care nu mai funcționează.

Îi ard o palmă.

Tot degeaba.

Mormăind înjurături de care bunicul ar fi mândru, dau cu piciorul în televizorul ăla de doi bani, mai mult de ciudă decât de altceva.

Ecranul prinde viață și apare imaginea pixelată a unei prezentatoare, cu fața deformată din cauza benzilor colorate și a tremurăturilor.

„... pare să traverseze Columbia Britanică... se îndreaptă spre Oceanul Pacific...”

Din cauza zgomotului de fond, mi-e greu să înțeleg ce spune reportera.

„... Rapoarte despre Febra Mesianică pe care o lasă în urma lui...”

Călărețul Ciumei trebuie doar să traverseze călare un oraș ca să-l și infecteze.

Cercetătorii – cei care rămân dedicați muncii lor chiar și după prăbușirea tehnologiei – încă nu știu prea multe despre

clima asta, doar că e incredibil de contagioasă și că vectorul principal al transmiterii este Călărețul. I s-a dat și un nume: Febra Mesianică sau pur și simplu Febra. L-au născocit cei mai sperioși, însă la asta s-a redus lumea: la sperioși, sfinți și păcătoși.

Închid televizorul, îmi iau rucsacul și arma și ies, fluierând tema muzicală din *Indiana Jones*. Poate că dacă pretind că asta-i o aventură, iar eu sunt eroina, o să mă gândesc mai puțin la ce o să am de făcut ca să-i salvez pe cei din orașul meu și restul lumii.

Îmi petrec cea mai mare parte din zi și o bună parte a serii instalându-mi tabăra lângă autostrada Sea to Sky, traseul pe care e cel mai probabil să-l urmeze. Și, Doamne, cum sper ca el să treacă pe aici cât încă mai este lumină! Țintesc oricum ca naiba în plină zi; noaptea, am șanse mai mari să mă împușc singură decât să-l nimeresc.

Văzând ce norocoasă sunt azi, există o șansă, una bună, să o dau în bară. Poate Călărețul Ciumei o să facă un ocol sau o să decidă să fie inteligent și să se apropie din altă direcție. Poate c-o să treacă pe aici fără să-l observ.

Poate, poate, poate.

Sau poate chiar și chestiile astea sălbaticе, înfricoșătoare au măcar un strop de logică.

Îmi iau pușca și muniție în plus, mă apropii de autostradă și mă pregătesc să aștept.

CĂLĂREȚUL CIUMEI sosește cu prima ninsoare a anotimpului.

În dimineața următoare, întreaga lume e învăluită de liniște, în timp ce fulgii albi acoperă peisajul și drumul devine sidefat. Ninge în continuare și totul arată ridicol de frumos.

Deodată, păsările își iau zborul din copaci. Tresar când, mult deasupra mea, văd trupurile lor negre pe cerul mohorât.

Apoi, din zeci de locuri diferite, lupii încep să urle și un fior de spaimă primitivă îmi străbate șina spinării. E ca un strigăt de

avertisment și, după el, restul pădurii prinde viață. Prădătorii și viețuitoarele care le sunt pradă fug în devălmășie pe lângă mine. Ratonii, veverițe, iepuri de câmp, coioți, toate animalele se grăbesc. Printre ele, văd chiar și un râs.

Și-apoi, dispar.

Respir adânc, tremurând.

Vine.

Mă ghemuiesc la marginea pădurii întunecate, ținând bine pușca. Verific țeava. Scot și încarc din nou cartușele, doar ca să mă asigur că se află în poziția corectă, tot potrivitându-mi strânsoarea.

Când dau să verific din nou muniția din buzunar, mi se ridică părul de pe ceafă. Îmi înalț capul, extrem de lent, cu privirea ațintită la autostrada abandonată.

Îl aud înainte de a-l vedea. Tropăitul înfundat al copitelor armăsarului său răsună în dimineața răcoroasă, la început atât de încet, încât mi se pare că-mi imaginez doar. Apoi însă devine din ce în ce mai puternic... până când îl văd.

Pierd secunde prețioase căscând gura la... *arătarea* asta.

Poartă o armură de aur și călărește un cal alb. La spate, are un arc și o tolbă. O coroană de aur îi apasă pletele blonde, iar chipul lui, chipul lui este ca al unui înger, un înger mândru.

Mai că nu-l pot privi. E uluitor... prea nobil, prea amenințător. Nu m-am așteptat la asta. Nu m-am așteptat să uit de mine sau de misiunea mea mortală. Nu m-am așteptat să mă... emoționeze atât de mult. Nu, nu cu toată frica și ura care mi se agită în stomac.

Însă primul Călăreț al Apocalipsei mă copleșește.

Călărețul Ciumei. Cuceritorul.

3

NIMENI NU ȘTIE MOTIVUL pentru care Călăreții au sosit în urmă cu cinci ani, de ce au dispărut curând după aceea și de ce acum, Călărețul Ciumei, și numai el, s-a întors ca să facă ravagii în rândul celor vii.

Desigur, fiecare are câte un răspuns la întrebările astea, iar cele mai multe sunt la fel de plauzibile ca existența Zânei Măseluță, dar nimeni nu a avut niciodată ocazia de a-i încolți pe vreunul dintre Călăreții ăștia și de-a scoate vreun răspuns de la el.

Așadar, nu putem decât să ne dăm cu presupusul.

Ceea ce știm însă e că, în urmă cu șapte luni, într-o dimineață, veștile s-au adeverit.

Un Călăreț, zărit în apropierea pajiștilor inundate din Florida. A durat aproape o săptămână să ajungă și restul raportului despre boala ciudată care-i lua cu asalt pe oamenii din Miami.

Apoi s-a anunțat primul deces. Cazul femeii s-a mediatizat intens în cele câteva ore în care a deținut titlul de „primul deces tragic”. Însă numărul deceselor s-a dublat rapid, după care s-a dublat din nou. A crescut exponențial, eradicând mai întâi orașul Miami, apoi Fort Lauderdale și Boca Raton. A urcat pe Coasta de Est a Statelor Unite, urmând traseul călărețului fantomatic.

Acum, când traversa un oraș, nu mai distrugea tehnologia, ci *trupurile*. Atunci și-a dat lumea seama că se reîntorsese.

CASC OCHII LA EL. Nu-i om, cum nici armăsarul lui nu este cal.

În ultima filmare în care l-am văzut, lua cu asalt New Yorkul, cu o săgeată în arc, și trăgea în oamenii panicați care se retrăgeau, țipând, hotărâți să fugă de el.

A trebuit să revăd știrile de cinci ori înainte să cred. Și-apoi, mi-a fost imposibil să mă mai uit.

Acum, iată-l! Călărețul, Călărețul Ciumei, în carne și oase.

Tropa-trop, trop, trop. Călărețul și calul lui se mișcă încet. Zăpada i s-a adunat pe umeri și în păr. Și, cumva, în cazul lui, chiar și fulgii îi sporesc frumusețea ciudată, nepământeană.

Rămân nemișcată, temându-mă că aburii care-mi ies pe gură o să-i atragă atenția Călărețului. Însă lui nu pare să-i pese deloc de împrejurimi. N-ar trebui să-i pese; nimeni în afară de mine nu ar alege de bunăvoie să se apropie atât de mult de întru-chiparea propriu-zisă a Ciumei.

Fără să-mi mut privirea de la Călăreț, ridic pușca. Durează doar câteva secunde să-l iau în bătaia puștii. Îi țintesc pieptul, singura parte pe care pot spera s-o nimeresc. Stomacul începe să mi se strângă când îl privesc pe Călăreț în cătarea armei.

Am mai văzut oameni murind. Am văzut trupuri atât de pline de arsuri, că nu mai puteau fi recunoscute, și am simțit mirosul scârbos de carne omenească friptă.

Și totuși.

Și totuși ezit, cu degetul pe trăgaci.

Nu am *ucis* niciodată (lăsând fazanul deoparte). Am uitat că ființa asta nu-i umană și că, traversând America de Nord, a lăsat în urma sa un carnagiu; *doar pare viu, conștient, uman.* Asta-i un motiv suficient ca să mă lupt cu mine însămi.

Apuc mai bine arma și închid ochii. Dacă fac asta, mama o să trăiască, tata o să trăiască, Briggs, Felix și Luke o să trăiască. Prietenii, colegii mei și familiile lor o să trăiască. Întreaga lume pe care ciuma a luat-o în vizor o să trăiască.

Nu trebuie decât să-mi mișc degetul cu un centimetru.

Niciodată nu m-am considerat lașă, dar, pentru o singură secundă, aproape că devin.

La naiba cu moralitatea, Burns, nu lăsa ca moartea ta să fie în zadar!

Inspir, expir și-apoi apăs pe trăgaci.

BOOM!

Sunetul exploziv este aproape mai șocant decât reculul puștii, zgomotul răsunând prin toată pădurea.

În fața mea, Călărețul mormăie, lovit de alice în piept, iar forța acestora îl doboară de pe cal. Animalul se ridică, lovind aerul cu copitele și scoțând un sunet plin de spaimă, după care o ia la goană.

Stomacul mi se agită.

O să mi se facă rău.

Calul continuă să fugă.

Poate că armăsarul e cel care răspândește ciuma, și nu bărbatul. Sau poate amândoi o fac.

Nu-mi permit să risc.

— Îmi pare rău, șoptesc eu în timp ce-l mai iau o dată în cătarea puștii.

De data asta, e mai ușor să apăs pe trăgaci. Poate e din cauză că am mai făcut-o, poate pentru că sunt pregătită să simt zvâcnitura puștii sau să aud explozia de foc și praf de pușcă sau poate pentru că e mai ușor să ucizi un animal decât un om, chiar dacă niciunul nu este ce pare a fi.

Calul se ridică pe picioarele din față, trupul contorsionându-i-se preț de câteva clipe când nechează agonizând. Se prăbușește pe-o parte, la vreo treizeci de metri de stăpânul său, și apoi nu mai mișcă.

Îmi petrec câteva secunde încercând să-mi recapăt suflarea.

Am făcut-o.

Doamne, iartă-mă, chiar am făcut-o!